

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka, soudkyně Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a soudce JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobců:

a) Mgr. M. J.,

bytem X,

b) M. M.,

bytem X,

c) Ing. P. D.,

bytem X,

žalobci a) a b) zastoupeni žalobcem c) jako obecným
zmocněncem,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,

sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1. AZ Elektrostav, a.s., IČO: 45149909,

sídlem Bobnická 8, Nymburk,

2. J. J.,

bytem X,

zastoupena žalobcem c) jako obecným zmocněncem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2021, č. j. 028443/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 10. 3. 2021, č. j. 028443/2021/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rožďalovice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 12. 2020, č. j. 1465/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím stavební úřad umístil osobě zúčastněné na řízení 1 stavbu *Úprava veřejného osvětlení na p. č. XA od silnice č. III/27526 k rozcestí u p. č. XB v k. ú. X* (dále jen „stavba veřejného osvětlení“) na pozemku st. p. XC, p. č. XA a p. č. XD v katastrálním území X (stejně jako všechny nemovité věci uváděné dále v tomto rozsudku).

Vyjádření účastníků řízení

2. Žalobci nejprve poukázali na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souvislosti s kontroverzním stavebním záměrem *Senior klub X*. V souvislosti s ním už krajský soud rozhodl dvěma rozsudky ve věcech sp. zn. 51 A 2/2018 a sp. zn. 43 A 92/2019, jimiž zrušil dvě žalovaným vydaná rozhodnutí ve věci umístění souvisejících staveb.
3. Žalobci namítli, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To se týká zejména existence dešťové kanalizace nacházející se na pozemku p. č. XA X, jeho vlastník, z nejasných důvodů v průběhu správního řízení uvedl, že tam kanalizace není a stavební úřad odmítl provést místní šetření. Ve skutečnosti je však po obou stranách místní komunikace na pozemku p. č. XA odvodňovací příkop přemostěný příjezdy k jednotlivým domům s propustky, což žalobci doložili fotografiemi. Odvodňovací příkop je funkční a je v přímé kolizi s výkopem pro uložení kabelu veřejného osvětlení, který má být podle projektové dokumentace veden právě tudy. Projektová dokumentace s existencí dešťové kanalizace nepočítá, neřeší její ochranu ani uvedení do původního stavu po uložení kabelu. Přitom projektová dokumentace ke stavbě *Úprava povrchu místní komunikace na pozemku XA*, což je stavba na témže místě a téže žadatelky, existenci dešťové kanalizace uznává a reaguje na ni. Navíc už v roce 2019 došlo v souvislosti se stavbou *kNN pro pozemek XE v k. ú. X* k narušení odvodnění, které bylo necitlivě překopáno bez zajištění průchodnosti. Od té doby voda nebezpečně vytéká uprostřed cesty na pozemku p. č. XA.
4. Dále žalobci namítli, že nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný vypořádal jejich odvolací námitky. Žalobci v odvolání upozornili na to, že v důsledku výkopu rýhy pro umístění kabelu veřejného osvětlení může dojít k přesekání kořenů lípy stojící na kraji silnice, která kvůli tomu může spadnout na dráty elektrického vedení nebo na dům č. p. XF [ve spoluvlastnictví žalobce a)]. Projektová dokumentace totiž nepočítá s povinným zhotovením výkopu protlakem, tedy pod kořenovým systémem (počítá jen s ochranou kmene bedněním). Stromy jsou chráněny zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), a ČSN 83 9061 v bodě 4.10.1 výslovně zakazuje kopání v kořenové zóně pod korunou

stromu, aby nedošlo k přesekání kořenů. V projektové dokumentaci jsou však stromy záměrně zakresleny bez koruny a kořenové zóny se nerespektují.

5. Oběma uvedenými námitkami (porušením odtokových poměrů i ohrožením stability stromu) se žalovaný odmítl věcně zabývat, protože žalobci prý nemají právo vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu. To ale není pravda. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014-41, dovodil, že účastník řízení takové námitky vznášet může, pokud v důsledku nedodržení právních předpisů směřujících primárně k ochraně veřejného zájmu může být přímo dotčen ve svých právech. Právě o takový případ se nyní jedná. Žalobci dotčení svých práv prokázali.
6. Žalobci také namítli narušení světelných poměrů, ale ani touto námitkou se žalovaný nezabýval. Pouze odkázal na výpočet provedený projektantem. Ten je však nepřezkoumatelný, protože projektant neuvedl metodiku výpočtu (např. užitý program, algoritmus nebo výpočtové vzorce). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že maximální přípustná hodnota jsou 2 luxy, zatímco podle ČSN EN 12193 je mezní hodnota 1 lux. Stožáry S3 a S4 jsou umístěny přímo před přední stěny rodinných domů č. p. XF, č. p. XG a č. p. XH. Z předložené projektové dokumentace ani z popisu svítidla nelze stanovit, jaká bude nejvyšší hodnota na fasádách domů č. p. XF a č. p. XG. Projektant totiž neuvedl vstupní údaje pro výpočet. Míra rušivého světla na fasádě domu č. p. XCH je však podle žalobců v rozporu s citovanou ČSN.
7. Konečně žalobci namítají, že žalovaný nesprávně hodnotí stavbu veřejného osvětlení jako udržovací práce. V současnosti je v místě osvětlení umístěno na stožárech nízkého napětí. Nové veřejné osvětlení spočívá v umístění nových kabelů a nových sloupů.
8. Žalobcům také nebylo napadené rozhodnutí řádně doručeno.
9. Osoba zúčastněná na řízení 1 ve vyjádření uvedla, že žalobci se dlouhodobě snaží projekt *Senior klub X* obstruovat. Stavbu veřejného osvětlení provádí osoba zúčastněná na řízení 1 pro městys Křinec jako dar, přičemž důvodem je, že stávající osvětlení již nevyhovuje. Obavy žalobců pokládá obecně za zveličené. Dešťová kanalizace v místě není tak komplexní stavbou, jak žalobci prezentují. Do země se budou v půlmetrové hloubce pokládat dva kabely o průměru 1 cm a 2 cm, což nemůže vyústit v pád stromu. Výpočet světelných poměrů je vyčerpávající, nad rámec toho, co je projektant povinen v projektové dokumentaci uvést.
10. Ve svém dalším vyjádření se žalobci vymezili proti argumentaci osoby zúčastněné na řízení 1 a obecně vysvětlili, proč brojí proti realizaci projektu *Senior klub X*.
11. Osoba zúčastněná na řízení 1 ve svém dalším vyjádření odmítla argumentaci žalobců.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jestliže vlastník technické infrastruktury (městys Křinec) uvedl, že na jeho pozemcích, na nichž se stavba veřejného osvětlení umísťuje, žádná veřejná infrastruktura není, je to dostatečný podklad. Provádění dalších důkazů by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti. Otázkou možného poškození kořenového systému se stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí podrobně zabýval a zahrnul do podmínek stavby závěry závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. Pokud s ním žalobci nesouhlasí, měli žalobou napadnout samotné závazné stanovisko. Jejich obavy z ohrožení bezpečnosti provozu, elektrického vedení nebo blízkých domů v důsledku pádu stromu jsou spekulativní. Otázkou rušivého světla se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, jakož i ostatními námitkami žalobců, jestliže se týkaly

přímého dotčení jejich práv. Žalobci ve správním řízení uplatnili vesměs obecné námitky a v žalobě je nemohou tímto způsobem rozšiřovat. Stavbu veřejného osvětlení nepokládal žalovaný jen za udržovací práce. Napadené rozhodnutí doručoval žalovaný veřejnou vyhláškou podle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 7. 10. 2019 požádala osoba zúčastněná na řízení 1 o vydání územního rozhodnutí na stavbu *Úprava veřejného osvětlení na p. č. XA, od silnice č. III/27526 k rozcestí u p. č. XB v k. ú. X*. Po určitých procesních potížích oznámil stavební úřad dne 9. 12. 2019 zahájení územního řízení. Každý z žalobců k záměru podal jednu nebo více námitek, v nichž mimo jiné poukázali na to, že v projektové dokumentaci nejsou zakresleny stromy (resp. šířka koruny a tomu odpovídající šířka kořenového systému), ačkoli stavba veřejného osvětlení zasahuje do jejich ochranných pásem. Dále namítli, že světlo z veřejného osvětlení bude nepřiměřeně rušivé, přičemž projektová dokumentace neuvádí typ svítidla, výpočet svítivosti ani vyzařovací úhly a nepočítá se ani se zkušebním provozem. Také není jasné, jaká bude barevná teplota světla. Umístění lamp bude obtěžující, protože z projektové dokumentace nelze zjistit výši umístění svítidel, typ a svítivost, takže se žalobci obávají, že jim bude svítit do oken. Žalobci upozorňují, že pro dané místo je maximální přípustná intenzita osvětlení 1 lux. Později doplněná světelná studie je nepřezkoumatelná. Dne 27. 1. 2020 vyzval stavební úřad osobu zúčastněnou na řízení 1 k odstranění vad žádosti (těmito vadami byly mj. výhrady vznesené žalobci) a řízení přerušil. Dne 21. 2. 2020 doplnila osoba zúčastněná na řízení 1 žádost a dne 25. 9. 2020 pokračoval stavební úřad v řízení. Dne 11. 12. 2020 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl o umístění stavby veřejného osvětlení. (Jak stavební úřad uvážil o jednotlivých námitkách, uvede soud dále v rámci vypořádání každého z žalobních bodů.) Žalobci se proti rozhodnutí odvolali. Dne 10. 3. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Posouzení žaloby soudem

Podmínky řízení

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Proto ji věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Nedoručení napadeného rozhodnutí žalobcům

15. Soud se nejprve zabýval procesní námitkou, podle níž žalobcům nebylo napadené rozhodnutí vůbec doručeno. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobcům nebylo napadené rozhodnutí doručeno jednotlivě (poštou nebo datovou schránkou). Žalovaný je totiž doručoval postupem podle § 87 odst. 1 poslední věty stavebního zákona, podle něhož se v řízení s velkým počtem účastníků [tj. více než 30; srov. § 144 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“)] doručuje jednotlivě pouze (a) dotčeným orgánům, (b) obci, na jejímž území má být záměr

uskutečněn, a (c) účastníkům podle § 27 odst. 1 správního řádu, jimiž jsou v tomto případě žadatel a vlastník pozemku, na němž má být záměr uskutečněn. Ostatním účastníkům územního řízení, tedy zejména osobám, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo vůči sousedním nemovitým věcem může být územním rozhodnutím dotčeno, se doručuje veřejnou vyhláškou postupem podle § 144 správního řádu.

16. Takový způsob doručování však nebyl v posuzované věci na místě. O řízení s velkým počtem účastníků nešlo. Soud přezkoumal okruh účastníků řízení, jak jej stanovil stavební úřad, jehož závěry následně převzal žalovaný do napadeného rozhodnutí. Za účastníky řízení pokládal stavební úřad žadatele (1 účastník) a účastníky podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (4 účastníci). Dále stavební úřad správně stanovil okruh účastníků podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona tím, že v prvostupňovém rozhodnutí uvedl výčet pozemků a staveb, které mohou být stavbou veřejného osvětlení dotčeny, a proto jejich vlastníky pokládal za účastníky řízení. Dotčených nemovitých věcí je jich celkem 35 (po odečtení omylem dvakrát uvedeného pozemku p. č. XI). Potud soud závěry správních orgánů nepochybně. Stavební úřad už ale nezohlednil, že tyto nemovité věci nepatří pětatřiceti různým vlastníkům, nýbrž v součtu pouze dvaceti vlastníkům, z nichž čtyři byli již jednou započtení v předchozích kategoriích. Účastníků podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (kteří by současně nebyli účastníkem podle jiného ustanovení stavebního zákona) je tak pouze 16. Územní řízení tak mělo celkem 21 účastníků. Řízení s velkým počtem účastníků však vyžaduje nejméně 30 účastníků (§ 144 odst. 1 správního řádu). Správní orgány tedy pochybily tím, že doručovaly některým účastníkům řízení (včetně žalobců) veřejnou vyhláškou, ačkoli pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Tím nepochybně zasáhly do procesních práv žalobců.
17. Tento vadný procesní postup, kterým trpělo řízení v obou stupních, nicméně žalobcům nezabránil v řízení aktivně vystupovat, podat opakovaně námitky a odvolání, jakož i včasnou správní žalobu. Jinými slovy nezákonný postup správních orgánů byl (paradoxně) zhojen díky aktivitě žalobců ve správním řízení, v důsledku čehož jim nebyla upřena možnost uplatnit procesní práva. Soud tedy uzavírá, že jelikož žalobci navzdory nezákonnému postupu správních orgánů řádně uplatnili svá práva, neměla tato vada sama o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto není ani důvodem pro jeho zrušení. Soud však shledal pro zrušení napadeného rozhodnutí jiné důvody, které uvede dále.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav

18. Věcně žalobci namítli, že správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pokud jde o existenci dešťové kanalizace. Ze správního spisu soud zjistil, že vyjádření městyse Křinec jakožto vlastníka pozemku p. č. XA ze dne 28. 8. 2019 je součástí projektové dokumentace (příloha E42). Vlastník uvedl, že se na tomto pozemku nenachází žádné sítě v jeho vlastnictví. Námitku, že se na pozemku nachází dešťová kanalizace, vznesla žalobkyně b) už v řízení v prvním stupni. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že podle vyjádření vlastníka pozemku p. č. XA se zde žádná dešťová kanalizace nenachází. S ohledem na § 89 odst. 4 stavebního zákona může účastník územního řízení uplatňovat námitky jen v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno. O takový případ se nejedná, a proto stavební úřad k námitce nepřihlédl (§ 89 odst. 3 stavebního zákona). Žalobci se odvolali. Žalobce a) a žalobkyně b) v podaných odvoláních vyjádřili nesouhlas s takovým vypořádáním námítky. Osoba zúčastněná na řízení 1 ve vyjádření k podaným odvoláním uvedla, že terénní úpravy na obou stranách

komunikace nelze pokládat za dešťovou kanalizaci, nicméně stavbou veřejného osvětlení nedojde k narušení stávajících poměrů. Stavební úřad před předáním spisu žalovanému ještě požádal starostu městyse Křinec o opětovné vyjádření k tvrzené existenci dešťové kanalizace. Ten v mailu ze dne 29. 1. 2021 uvedl, že mu o existenci dešťové kanalizace v tomto místě není nic známo, že je tam pouze mělký odvodní příkop sloužící k odvádění povrchové vody. Součástí správního spisu je dále snímek z místa stavby, aniž by bylo jasné, kdo a kdy jej pořídil, a dva snímky ze serveru www.mapy.cz datované dne 10. 12. 2020. Na těchto snímcích žádná dešťová kanalizace vidět není.

19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s argumentací stavebního úřadu ztotožnil a rozvedl ji v tom směru, že dešťová kanalizace je technickou infrastrukturou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, o níž musí podle § 161 odst. 1 téhož zákona informovat pořizovatele projektové dokumentace její vlastník, který také odpovídá za správnost takových informací. Podle vlastníka, jímž je městys Křinec, se na pozemku, kde má být umístěna stavba veřejného osvětlení, žádná dešťová kanalizace nenachází. Stavební úřad postupoval správně, pokud se spokojil se sdělením vlastníka. Jakékoli další pátrání by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení a povinností správního orgánu postupovat při své činnosti tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady ani obtíže.
20. Jak uvedl žalovaný, § 161 odst. 1 stavebního zákona ukládá povinnost poskytnout informace o technické infrastruktuře vlastníku pozemku. Pokud vlastník své povinnosti nedostojí a na žádost oprávněné osoby nebo správního orgánu informace neposkytne, dopustí se přestupku podle § 179 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, za který mu může být uložena pokuta až do 200 000 Kč. Uložení této povinnosti vlastníku pozemku má svou logiku, protože právě on má (nebo mít má) nejlepší informace o infrastruktuře na svém pozemku a současně je v jeho zájmu, aby nedošlo k její kolizi se stavbou, která se tam umísťuje. Ze stavebního zákona tedy vyplývá, že pokud má stavební úřad k dispozici sdělení vlastníka pozemku, že na pozemku, kde se stavba umísťuje, není žádná technická infrastruktura (lhostejno, zda to sdělil projektantovi při pořizování projektové dokumentace, nebo stavebnímu úřadu přímo), pak je skutkový stav v tomto směru zjištěn dostatečně. Požadavek, aby stavební úřad v tomto směru ještě prováděl místní šetření (resp. ohledání na místě), jde nad rámec stavebního zákona. Navíc by to v mnoha případech beztak nemohlo přinést potřebná zjištění, protože technická infrastruktura se může nacházet pod zemí, a při místním šetření by ji tudíž nešlo odhalit. I pokud se technická infrastruktura nachází nad zemí, nemusí být vždycky možné poznat, o jaký druh infrastruktury se jedná. Konečně, ani sebelépe provedené místní šetření nenahradí povinnost vlastníka, vyplývající též z § 161 odst. 1 stavebního zákona, poskytnout údaje o poloze technické infrastruktury, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby.
21. Obecně lze tedy jistě souhlasit s tezí žalovaného, že pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je klíčové vyjádření vlastníka pozemku. Neplatí to však absolutně. Nepochybně může existovat historická infrastruktura, jejíž existence si ani vlastník pozemku nemusí být vědom. Taková infrastruktura (příp. její zbytky) může buď nadále (částečně) plnit funkci (na čemž mají sousedé nepochybně zájem), nebo minimálně vytvářet určité komplikace pro umísťovanou stavbu (na takovém zjištění má zájem stavebník a koneckonců i stavební úřad). Jestliže má tedy stavební úřad určité indicie, které jsou se sdělením vlastníka pozemku v rozporu, pak se při zjišťování skutkového stavu se sdělením vlastníka pozemku spokojit nemůže. Smyslem územního řízení je totiž

skutečně zjistit poměry v území, do něhož se umísťuje stavba, nikoli si pouze „odškrtnout“ negativní vyjádření vlastníka pozemku ohledně existence infrastruktury.

22. Takové indicie stavební úřad měl, protože existenci dešťové kanalizace a absenci její ochrany v projektové dokumentaci namítla žalobkyně b) v podání ze dne 25. 10. 2020. Přesto vydal prvostupňové rozhodnutí, kde k této námitce nepřihlédl, protože neshledal dotčení práv žalobkyně b). Ani s tímto závěrem soud nesouhlasí, neboť pokud by dešťová kanalizace existovala a v důsledku realizace stavby veřejného osvětlení by došlo k narušení její funkce, nelze vyloučit, že by mohlo dojít k zásahu do práv žalobkyně b), která v těsném sousedství spoluvlastní pozemek a dům přístupný výlučně po cestě vedoucí na pozemku p. č. XA. Totéž platí o dotčení práv žalobce a) a žalobce c).
23. Stavební úřad však po vydání prvostupňového rozhodnutí dne 11. 12. 2020 (v němž, jak bylo řečeno, se námitkami stran existence kanalizace odmítl zabývat) zjevně nebyl se zjištěným skutkovým stavem docela spokojen. Patrně v reakci na odvolací námitky žalobců, kteří svá tvrzení o existenci dešťové kanalizace zopakovali, se tedy rozhodl skutkový stav ještě vyjasnit. Dne 20. 1. 2021 se na existenci dešťové kanalizace výslovně dotázal vlastníka pozemku p. č. XA, který opětovně sdělil, že tam není, připustil však, že se zde nachází mělký odvodní příkop sloužící k odvádění povrchové vody. Dále stavební úřad učinil součástí správního spisu snímky z místa, kde má být stavba veřejného osvětlení umístěna (jde o jednu fotografii a dva snímky ze serveru www.mapy.cz).
24. Pokud jde o nedatovanou fotografii z místa stavby (na č. 1. 38 správního spisu), soud předpokládá, že ji pořídil některý z pracovníků stavebního úřadu (jinak by na ní snad bylo uvedeno, s jakým podáním se do spisu dostala). Stavební úřad ovšem nemůže tímto způsobem opatřovat důkazy o poměrech v území. K tomu musí využít instituty, které mu k tomu dává stavební zákon, resp. správní řád. Konkrétně v územním řízení může stavební úřad svolat ústní jednání a spojit je s ohledáním na místě (§ 87 odst. 1 stavebního zákona). K tomu ovšem musí přizvat účastníky řízení. Od ústního jednání stavební úřad při zahájení územního řízení upustil, neboť konstatoval, že jsou mu poměry v místě dobře známy. Nic mu však nebránilo svolat je později, pokud dodatečně shledal, že poměry v území jsou složitější, než se domníval, a je třeba je vyjasnit. Jestliže však pracovník stavebního úřadu jel na místo, kde má být umístěna stavba veřejného osvětlení, sám a pořídil tam fotografie toho, co on uznal za vhodné, pak jde o důkaz opatřený v rozporu se zákonem. Navíc se tak – soudě podle čísla listu, na němž je fotografie založena – zřejmě stalo až po vydání prvostupňového rozhodnutí.
25. Soud musí k postupu stavebního úřadu uvést, že ve fázi mezi podáním odvolání a předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu není možné na místě opatřovat (další) důkazy. Úkolem správního orgánu I. stupně v této fázi řízení je splnit úkoly vyplývající z § 86 správního řádu (seznámit s podaným odvoláním ostatní účastníky řízení a dát jim možnost se k němu vyjádřit) a prověřit možnost autoremedury podle § 87 správního řádu. Pak musí předat správní spis spolu se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu. Jinými slovy, vydáním napadeného rozhodnutí a podáním odvolání se úloha správního orgánu I. stupně omezuje na administrativní úkony vedoucí k předání spisu odvolacímu orgánu. Další postup v odvolacím řízení, včetně závěrů o tom, zda je či není třeba provést nové důkazy, už je v rukou odvolacího orgánu.
26. V právě posuzované věci to navíc mělo za následek, že s listinami založenými do správního spisu až po vydání rozhodnutí (další sdělení vlastníka, že dešťová kanalizace neexistuje a

fotografie z místa, kde má být stavba umístěna), se účastníci nemohli seznámit a vyjádřit se k nim. Žalovaný totiž správní spis o žádné listiny nedoplňoval, a proto ani nepoučil účastníky o jejich právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Soud nicméně nepřehlédl, že to neudělal ani stavební úřad před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

27. Soud shrnuje, že se stavební úřad při zjišťování skutkového stavu (otázky existence dešťové kanalizace) dopustil shora uvedených procesních pochybení. V první řadě obstaral jeden z důkazů (snímek z místa, kde má být stavba umístěna) v rozporu se zákonem. Žalobci se tohoto úkonu nemohli účastnit, tím pádem nemohli ani pracovníku stavebního úřadu ukázat, kde se podle jejich názoru dešťová kanalizace nachází. Další pochybení stavebního úřadu spočívá v tom, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí nepoučil účastníky o jejich právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu). Soudě podle data mohly již v té době být součástí správního spisu snímky pozemku p. č. XA z internetové stránky www.mapy.cz (a byly tam i jiné písemnosti – námitky podané jednotlivými účastníky a v jejich světle upravená projektová dokumentace). Žalobci nedostali zákonnou možnost se s těmito podklady před vydáním prvostupňového řízení seznámit a vyjádřit se k nim. Stavební úřad poté pochybil i v tom, že ve fázi po podání odvolání nad rámec zákonných úkonů administrativní povahy doplňoval spis mj. o důkazy k existenci dešťové kanalizace (vyjádření starosty městyse Křinec, nedatovaná fotografie z místa stavby). K tomu soud dodává, že nelze-li zjistit, kdo a kdy založil určitou písemnost do správního spisu (včetně absence tzv. spisového přehledu), jedná se o porušení spisového pořádku, což představuje další pochybení stavebního úřadu, které jde k jeho tíži (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56). Konečně, na procesní pochybení stavebního úřadu navázal i žalovaný, který si nevšiml, že správní spis byl po vydání prvostupňového rozhodnutí doplňován. Ani žalovaný tedy nepoučil účastníky řízení o jejich právu nahlédnout do spisu a vyjádřit se k nim.
28. Tato procesní pochybení ve svém souhrnu nesporně mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to zejména z hlediska zjišťování skutkového stavu. Žalobci kvůli nim totiž neměli informace o tom, že stavební úřad obstarává důkazy k existenci dešťové kanalizace, nemohli být přítomni dokazování a na jeho výsledky reagovat svými důkazními návrhy. Soud proto nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Tato procesní pochybení jsou tak závažná, že soud nemohl přezkoumat, zda byl či nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, jde-li o existenci dešťové kanalizace.
29. V dalším řízení bude žalovaný (případně stavební úřad, pokud žalovaný zruší prvostupňové rozhodnutí a věc mu vrátí k novému projednání) v první řadě doručovat účastníkům písemnosti způsobem, který je v souladu s právními předpisy (srov. bod 16 tohoto rozsudku). Při zjišťování skutkového stavu bude rovněž postupovat v souladu s právními předpisy a zejména se vyvaruje procesních pochybení popsanych v bodě 27 tohoto rozsudku. V návaznosti na zjištění, zda dešťová kanalizace v místě, kde má být umístěna stavba veřejného osvětlení, existuje nebo ne, může případně uložit doplnění projektové dokumentace. Před vydáním rozhodnutí umožní účastníkům řízení uplatnit svá práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. V rozhodnutí se s námitkou existence dešťové kanalizace věcně vypořádá, v souladu se závěrem soudu, že ve vztahu k ní lze dovodit dotčení práv žalobců (srov. bod 21 tohoto rozsudku).

30. Soud shora uvedeným nijak nepředjímá, zda se podél cesty v místech, kde má být umístěno veřejné osvětlení, skutečně dešťová kanalizace či jiný (jednodušší) systém pro odvádění dešťových vod nachází, či nikoli. Soud nepřehlédl, že žalobci v žalobě na jedné straně hovoří o existenci dešťové kanalizace, jindy však tvrdí, že po obou stranách cesty se nachází odvodňovací příkop. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že kanalizací [jako druhem technické infrastruktury ve smyslu § 2 odst. 1 písm. m) bod 1 stavebního zákona, o které je podle § 161 odst. 1 stavebního zákona její vlastník povinen poskytnout údaje] je podle § 2 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a srážkových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Prostý odvodňovací příkop (strouha) zjevně tuto definici nenaplnuje. Je proto možné, že vyjádření vlastníka technické infrastruktury (městysu Křinec) skutečně odpovídalo skutečnosti, neboť se podél cesty mohou nacházet taková odvodňovací zařízení, která nenaplnují definici kanalizace, o níž by byl povinen poskytnout její vlastník údaje (ostatně sám vlastník v e-mailu ze dne 29. 1. 2021 připustil existenci odvodňovacích příkopů). To ovšem nic nemění na skutečnosti, že žalobci skutková zjištění týkající se existence dešťové kanalizace (založená primárně na vyjádření vlastníka technické infrastruktury), resp. odvodňovacího příkopu, zpochybnili a správní orgány v tomto rozsahu na jejich námitky nedostatečně reagovaly a nezjistily dostatečně skutkový stav.
31. Soud opětovně zdůrazňuje, že ne každý odvodňovací systém (bude-li jeho přítomnost vůbec zjištěna) naplňuje definici kanalizace podle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Poté, co správní orgány učiní potřebná skutková zjištění, posoudí, zda se o kanalizaci ve smyslu této definice může jednat (v tom případě bude nutno doplnit projektovou dokumentaci), či nikoli. Současně je třeba dodat, že i kdyby šlo o pouhé vodoteče či povrchové úpravy k odvádění srážek (odvodňovací příkopy), nelze za současného skutkového stavu vyloučit, že by jejich přerušením či úpravou mohly být dotčeny odtokové poměry kolem cesty. Tím by mohly být ohroženy i okolní pozemky či stavby včetně nemovitých věcí žalobců, přičemž na správních orgánech bude, aby vyhodnotily závažnost takového možného rizika a případně stanovily podmínky k jeho eliminaci.

Nezákonné vypořádání odvolacích námitek – hrozící poškození kořenů stromů

32. Zrušení napadeného rozhodnutí soudu nebránilo ve věcném vypořádání dalších žalobních námitek.
33. Žalobci nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný vypořádal jejich odvolací námitky. To se týká jejich námitek, že v důsledku stavebních prací hrozí poškození kořenů stromů v blízkosti stavby.
34. Ze správního spisu soud zjistil, že v první verzi projektové dokumentace nebyly vůbec zakresleny stromy (3 smrky a 1 lípa), které se nachází v blízkosti č. p. XJ. K námitkám žalobců stavební úřad dne 27. 1. 2020 vyzval osobu zúčastněnou na řízení 1, aby existující stromy v projektové dokumentaci vyznačila a navrhla jejich ochranu. To se stalo (viz *Dodatek k technické zprávě* a výkresy v projektové dokumentaci). Žalobce c) a žalobkyně b) k upravené projektové dokumentaci namítli, že je vyznačen pouze obvod kmene stromů,

nikoli velikost kořenové zóny jednotlivých stromů (ta je vymezena okapovou linií koruny rozšířenou do stran o 1,5 metru). Ačkoli není vyznačena vzdálenost sloupu veřejného osvětlení S.4 od lípy o obvodu 170 cm (v projektové dokumentaci se uvádí 163 cm) a vzdálenost výkopu od tří smrků o obvodu 110-120 cm, je podle žalobců téměř jisté, že výkop pro položení kabelu do kořenové zóny zasahuje. Ochrana dřevin je dle jejich názoru popsána nedostatečně. Poškozené stromy mohou spadnout a omezit provoz na komunikaci.

35. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí stanovil v souladu se závazným stanoviskem orgánu přírody a krajiny (stanovisko Městského úřadu Nymburk ze dne 12. 9. 2019, č. j. MUNYM-110/7891/2019/Mor, dále jen „stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny“; je součástí projektové dokumentace na č. l. E54), že musí být dodržena norma ČSN 83 9061 – *Sadovnictví a krajinářství – Ochrana stromů, porostů a ploch pro vegetaci při stavebních činnostech* (dále jen „norma ČSN 83 9061“). Dále stanovil podmínky, že v průběhu stavebních prací nesmí dojít k poškození stávající vzrostlé zeleně, tj. k oděrům kůry, polámání větví, poškození kořenů a zatížení kořenového systému. Stromy musí být do výšky 2 metrů chráněny bedněním a případné oděry je třeba ošetřit fungicidním přípravkem. K námitkám žalobců b) a c) stavební úřad uvedl, že doplněná projektová dokumentace zásah do kořenového systému předpokládá, a proto stanovil podmínky ochrany stromů podle závazného stanoviska, které je pro něj závazné. Vlastník pozemku p. č. XA, kde se stromy nacházejí, žádné námitky nevznsl. Nejedná se ostatně o záležitost, která by mohla zasáhnout do práv žalobců b) a c), a proto stavební úřad k námitce nepřihlédl (§ 89 odst. 3 stavebního zákona).
36. Žalobci se odvolali. Žalobce c) v odvolání mj. namítl, že ve skutečnosti stavebník do projektové dokumentace zakreslil pouze obvody kmenů stromů, ale nikoli šíři jejich korun, resp. kořenových systémů. Z nákresu tedy není možné zjistit, zda a do jaké míry do nich stavba zasahuje. Hrozí, že při kopání výkopu budou narušeny kořeny. To je v rozporu se závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody a krajiny. Také to může ohrozit stabilitu stromu, a tím pádem i možnost žalobce c) dostat se ke svému domu, pokud strom spadne na jedinou přístupovou cestu. Souhlas vlastníka stromu s jejich poškozením nemůže hrát roli. Žalobce a) v odvolání upozornil, že v případě poškození kořenů lípy hrozí, že spadne na jeho dům č. p. XF. K odvolání se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení 1, která ujistila, že zemní práce provede tak, aby nepoškodila kořeny ani kmeny stromů, a upozornila, že podstatou zemních prací je pouze položení kabelu o průměru 2 cm a zemnicího drátu o průměru 1 cm do hloubky 50 cm. Normy ČSN nejsou závazné.
37. Žalovaný v odvolání konstatoval, že se stavební úřad touto námitkou zabýval a nevyhověl jí. Také se pozastavil nad nelogičností úvah žalobců, kteří na jedné straně považují projektovou dokumentaci za nedostatečnou, ale s obsahem závazného stanoviska, které bylo vydáno na jejím základě, se ztotožňují. Žalobci deklarované obavy, že stromy mohou kvůli poškozeným kořenům spadnout na cestu, nebo na dům č. p. XF, jsou jen spekulace.
38. Soud k argumentaci žalovaného nejprve uvádí, že není pravda, že se stavební úřad námitkou možného poškození stromů zabýval a vypořádal ji. Stavební úřad se sice k této námitce stručně věcně vyjádřil, ale závěrem uvedl, že k námitce nepřihlédl s ohledem na § 89 odst. 3 stavebního zákona, tj. proto, že neshledal zásah do práv žalobců. Jestliže však žalovaný dospěl k závěru, že jde o námitku, k níž je třeba přihlédnout a vypořádat ji, pak to lze pokládat za usměrnění právního názoru stavebního úřadu žalovaným. Se závěrem, že

lze dovodit dotčení práva žalobců ve vztahu k této námitce, soud souhlasí, neboť silnice na pozemku p. č. XA je jedinou cestou k jejich pozemkům a domům.

39. Žalovaný se také mylí, pokud má úvahy žalobců za nelogické. Není logický rozpor v tom, že se opírají o závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, zatímco prvostupňové rozhodnutí kritizují. Orgán ochrany přírody a krajiny v závazném stanovisku požadoval dodržení normy ČSN 83 9061. Tento požadavek sice stavební úřad převzal do prvostupňového rozhodnutí, ale žalobci mají za to, že projektová dokumentace požadavkům této normy nevyhovuje. Jak správně podotkla osoba zúčastněná na řízení 1, normy ČSN nejsou závazné, soud ovšem připomíná, že to neplatí, pokud její dodržení uloží správní orgán v rozhodnutí, jako tomu bylo v posuzované věci.
40. Žalobci projektové dokumentaci vytýkají, že v ní nejsou zakresleny kořenové zóny stromů. Zdůrazňují, že kořenová zóna je podle bodu 4.6 normy ČSN 83 9061 plocha pod korunou stromu rozšířená do stran o 1,5 metru, resp. u sloupovitých forem o 5 metrů. Soud konstatuje, že v projektové dokumentaci jsou zakresleny pouze obvody kmenů jednotlivých stromů. Takové zakreslení stromů v projektové dokumentaci je sice nepřehledné a může být zavádějící, ale není nezákonné. Současně z výkresů (např. z výkresu č. PD 62821, ale i z ostatních) vyplývá, že kmeny tří ze čtyř stromů se nachází ve vzdálenosti 2,8 metru od projektované kabelové trasy. Tím pádem je jisté, že i kdyby stromy měly koruny minimálních možných rozměrů, výkop pro kabely do jejich kořenové zóny téměř nevyhnutelně zasahuje. Norma ČSN 83 9061 v bodě 4.10.1 sice hloubení rýh v kořenovém prostoru obecně zakazuje, ale stanoví výjimku pro případy, kdy tomu nelze zabránit. V daném případě si lze jen obtížně představit, že by kabeláž pro stavbu veřejného osvětlení vedla jinudy, než právě mezi zpevněnou cestou na pozemku p. č. XA a ploty rodinných domů přiléhajících k jižní straně cesty. Že tento závěr implicitně učinil i orgán ochrany přírody a krajiny vyplývá z jeho stanoviska ze dne 12. 9. 2019, v němž předpokládal, že nebude možné při stavbě chránit celou kořenovou zónu, a proto nařídil chránit alespoň kmeny stromů bedněním. Pro situace, kdy nelze hloubit rýhu jinde než právě v kořenové zóně, stanoví norma ČSN 83 9061 v bodě 4.10.1 podmínky, že se smí hloubit pouze ručně, vést sítě pod kořeny, nepřetínat kořeny s průměrem větším než 2 cm a případná poranění vhodně ošetřit. (Naopak norma nestanoví povinnost v takových případech zhotovit výkop protlakem.) To vše musí osoba zúčastněná na řízení 1 dodržet, protože jí to ukládá závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, resp. norma ČSN 83 9061, na kterou se odkazuje. Tyto požadavky byly podle průvodní zprávy zapracovány do projektové dokumentace. I osoba zúčastněná na řízení 1 ve svých vyjádřeních výslovně deklarovala, že hodlá uvedené podmínky dodržet.
41. Soud uzavírá, že žalovaný se námitkou hrozícího poškození kořenového systému stromů věcně zabýval. Vypořádal ji sice jen nadmíru stručně – tím, že se odkázal na závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, který považoval podklady za dostatečné – ale správně. Jak soud dovodil v předchozím odstavci, stavba veřejného osvětlení není v rozporu s normou ČSN 83 9061. Stromy v blízkosti stavby jsou chráněny v intencích této normy. Soud také nepochybně, že dřeviny (stromy) jsou chráněny podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobci však tuto námitku nijak blíže nerozvedli. Soud proto konstatuje, že požadavky na ochranu dřevin vyplývající z tohoto zákona byly reflektovány v stanovisku orgánu ochrany přírody a krajiny.
42. K námitce, podle které žalobcům vzniká trvalá stresová zátěž způsobená zvýšeným ohrožením jejich nemovitých věcí v důsledku pádu stromů, soud konstatuje, že s ohledem

na povahu umísťované stavby a vzrůst dotčených stromů, považuje tvrzení o zvýšeném ohrožení pádem stromů za vyloučené. Z rozhodnutí správních orgánů i z projektové dokumentace vyplývá, že ve vztahu k ochraně stromů byly dodrženy právní předpisy, čímž bylo (i případné zcela minimální) riziko pádu stromů eliminováno. Žalovanému proto nelze vytýkat, že „nerespektoval“ trvalou stresovou zátěž žalobců způsobenou tímto údajným rizikem. Námitka je nedůvodná.

Nezákonné vypořádání odvolacích námitek – obtěžování světlem z veřejného osvětlení

43. Žalobci také nesouhlasí s tím, jak žalovaný vypořádal jejich námítky týkající se obtěžování světlem z veřejného osvětlení.
44. Soud ze správního spisu zjistil, že tyto námítky vznesli žalobce a) a žalobkyně b) v řízení v I. stupni. Žalobkyně b) uvedla, že stavba veřejného osvětlení bude v rozporu s § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, způsobovat nepřiměřené imise v podobě rušivého světla. Norma ČSN 12 464-2 stanoví pro venkovské oblasti maximální dopad světla na objekty v hodnotě 1 lux a maximální svítivost svítidla 500 kandel. Projektová dokumentace neobsahuje výpočet, z něhož by bylo možné zjistit, zda budou tyto hodnoty dodrženy, a nepočítá se ani se zkušebním provozem. Neřeší se světelný smog, není určen typ svítidla ani není stanovena barevná teplota světla. Žalobce a) se námitkami bránil zejména vůči umístění světla S4 ve vztahu ke svému domu č. p. XF. Po výzvě stavebního úřadu osoba zúčastněná na řízení 1 doplnila projektovou dokumentaci o *dodatek k technické zprávě*. V ní uvedla, že předložila také *ověřovací výpočet osvětlení* [sedmnáctistránkový dokument *Nové Zámky: Úprava veřejného osvětlení na p. č. XA*), který heslovitě okomentovala a uvedla, na které jeho straně se reaguje na kterou námitku žalobců a) a b)]. Dále předložila *tabulku světelných míst a světelně technický výpočet*. Žalobkyně b) v dalších podaných námitkách označila ověřovací výpočet za nepřezkoumatelný. Tvrdila, že z něj nevyplývá nic z jí požadovaných údajů, zejména nic o intenzitě světla dopadající na fasádu jejího domu č. p. XG.
45. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí námitky zamítl. Uvedl, že projektovou dokumentaci vypracoval autorizovaný technik, který je odborníkem, a jeho odbornost nemíní stavební úřad zpochybňovat. Z doplnění projektové dokumentace vyplývá, že imise nebudou nepřiměřené, ani nedojde k překročení zákonných limitů. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobci odvolali. V odvolání poukázali žalobci a) a b) na to, že stavební úřad jejich námítky nijak nevyvrátil, protože ani doplněná projektová dokumentace není přezkoumatelná. K odvoláním se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení 1. Uvedla, že ověřovací výpočet vychází z údajů poskytovaných výrobcí svítidel, je ověřitelný a požadované údaje podává vyčerpávající formou. Nejvyšší hodnota na fasádách domů nepřesáhne povolené hodnoty. Osoba zúčastněná na řízení 1 předložila třiatřicistránkový dokument *Nové Zámky: kontrola výpočtu* datovaný dnem 21. 1. 2021.
46. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 1 doplnila *světelně technický výpočet, ověřovací výpočet osvětlení*, okomentovaný v *dodatku k technické zprávě a tabulku světelných míst*. Z těchto podkladů vyplývá, že žalobci nebudou nepřiměřeně obtěžováni světlem, ani nedojde k překročení předepsaných limitů.
47. Žalobci namítají, že se žalovaný jejich námitkami nezabýval, jen se odkázal na podklady předložené osobou zúčastněnou na řízení 1. Soud souhlasí s žalobci, že přístup správních orgánů obou stupňů, který v zásadě nechává na stavebníkovi, aby reagoval na námítky účastníků, je nestandardní. Stavebník je povinen předložit projektovou dokumentaci, jejíž

části mohou být velmi složité a pro laika téměř nesrozumitelné. Není ale jeho povinností vypořádávat námitky účastníků řízení. Naopak stavební úřad musí mít nejen odbornost potřebnou k tomu, aby projektové dokumentaci porozuměl a dovedl posoudit, zda je umísťovaná stavba v souladu s právními předpisy, ale je také povinen ji pro účastníka při vypořádání jeho námitek „přeložit“ do pro něj srozumitelné formy tím, že mu vysvětlí, co z uvedených výpočtů pro něj a jeho práva a zájmy vyplývá. Není nic nezákonného na tom, pokud stavební úřad poskytne stavebníkovi možnost vyjádřit se k podaným námitkám a obsah tohoto vyjádření při vypořádání námitek využije. Nemůže ale na svou povinnost vypořádat námitky účastníků zcela rezignovat způsobem, jaký předvedl stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí. Je jistě pravda, že projektová dokumentace byla zpracována odborníkem, stavební úřad však nemůže jeho závěry takto bez dalšího zcela nekriticky převzít a navíc naznačovat, že jakýkoli jiný postup by znamenal „zpochybnění jeho odbornosti“. Je v zájmu stavebníka, aby mu bylo příslušné veřejnoprávní povolení vydáno. Úkolem stavebního úřadu naopak je, aby se tak stalo pouze v případě, že je to v souladu s právními předpisy. Pokud by soud přijal postoj stavebního úřadu, musel by konstatovat, že stavební úřad je pouhý administrátor, který přeposílá listiny zpracované odborníkem ostatním účastníkům řízení, ale ani oni, ani stavební úřad vůči nim coby „neodborníci“ nemohou nic namítat. Stejný přístup k věci jako stavební úřad zaujal pohříchu i žalovaný, který se také pouze odkázal na listiny předložené osobou zúčastněnou na řízení 1.

48. Soud musí uzavřít, že správní orgány obou stupňů vůbec nevypořádaly námitky žalobců ve vztahu k rušivému světlu. Jen zcela obecně odkázaly na doplněné části projektové dokumentace. Tyto výpočty jsou sice obsáhlé a vyčerpávající, nicméně (mj. pro minimální podíl textové složky) pro běžného účastníka řízení jsou téměř nesrozumitelné. Správní orgány obou stupňů zcela rezignovaly na svou roli vážit zájmy účastníků řízení a věcně reagovat na jimi uplatněné námitky. V této části je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a proto je soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
49. V tomto dalším řízení žalovaný (případně stavební úřad, pokud žalovaný zruší prvostupňové rozhodnutí a věc mu vrátí k novému projednání) vypořádá námitky žalobců vůči možnému obtěžování světlem z veřejného osvětlení a možnému porušení právních předpisů. Nespokojí se jen s pouhým odkazem na projektovou dokumentaci a na vyjádření osoby zúčastněné na řízení, nýbrž na jejich základě komplexně zodpoví jednotlivé námitky žalobců.
50. Soud navíc konstatuje, že i ve vztahu k této námitce se správní orgány dopustily procesní vady popsané v závěru bodu 27 tohoto rozsudku: společně s vyjádřením k odvolání předložila osoba zúčastněná na řízení 1. písemnost X: *kontrola výpočtu* ze dne 21. 1. 2021. Ten má 33 stran, takže se podstatně liší od ověřovacího výpočtu předloženého před vydáním prvostupňového rozhodnutí, který má 17 stran. S tímto novým výpočtem se však žalobci nemohli seznámit, protože jim žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí nedal možnost toto právo uplatnit.

Hodnocení stavby veřejného osvětlení jako udržovací práce

51. Žalobci v žalobě tvrdili, že žalovaný chybně považoval stavbu veřejného osvětlení za udržovací práce, ačkoli jde o novou stavbu. Své přesvědčení zakládají na tom, že správní orgány stavbu občas označovaly za „úpravu veřejného osvětlení“. Tato drobná terminologická nepřesnost však nic nemění na tom, že správní orgány ke stavbě veřejného

osvětlení přistupovaly jako k nové stavbě, která se v území umísťuje v rámci územního řízení. To je patrné z toho, podle jakých ustanovení stavebního zákona správní orgány postupovaly – územní řízení zahájily podle § 87 odst. 1 stavebního zákona, prvostupňové rozhodnutí vydal stavební úřad podle § 92 stavebního zákona atd. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Soud neprovedl důkazy navržené žalobci. Listiny, kteří předložili soudu společně s žalobou, jsou bez výjimky součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Žalobci dále v žalobě požádali, aby soud provedl důkaz listinami, které předložili v souvislosti s řízením vedeným u krajského soudu pod sp. zn. 43 A 92/2018. Tyto listiny mají dokládat nezákonný postup správních orgánů v řízeních, která časově předcházela řízení, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí. Soud dokazování těmito listinami neprovedl. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v právě posuzované věci nemá žádný význam, jakým způsobem postupovaly tytéž správní orgány v jiných řízeních, jakkoli spolu mohou všechny umístované stavby funkčně souviset se záměrem *Senior klub X*. Konečně soud neprovedl ani důkaz fotografiemi součástí dešťové kanalizace, které žalobci zahrnuli do textu žaloby, protože otázkou existence dešťové kanalizace se bude zabývat žalovaný v dalším řízení.
53. Soud neprovedl důkaz ani fotografiemi, které předložila osoba zúčastněná na řízení 1. Ty mají ilustrovat, že na svých pozemcích vysadila řadu stromů, a proto ji prý žalobci nemohou podezřívat z toho, že by neposkytla dostatečnou ochranu stromům v blízkosti stavby veřejného osvětlení. Obecně vřelý vztah osoby zúčastněné na řízení 1 k rostlinstvu totiž není nijak relevantní pro právě posuzovanou věc.
54. Soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vyslovil přitom právní názor (zejména v bodech 29, 31 a 49 tohoto rozsudku), jímž je žalovaný v tomto dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto každému z nich náleží náhrada nákladů řízení, které představují zaplacené soudní poplatky za podání žaloby a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši celkem 4 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
56. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2023

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu